

Garaczi László

ÁTÜLTETÉS

Mit mondana a telefonba kedvenc mellékszereplőd, valami olyasmit, hogy megismered a puttonyosról, de mi az, hogy puttonyos, állsz a sarkon, fúj a szél, süt a nap, hajladozol, szirénaszó a kórház felől, kétülésem kisteherautó fékez előtted, és rájössz, hogy az utastér mögötti zárt raktér, az a puttony,

kedvenc mellékszereplőd bikanyakú férfi farmeringben, lendületesen vezet, kerülgeti a kátyúkat, csatornafedelelet, rángatja a kormányt, közben mobilon beszél angolul, rettenetes színvonalon, de nagy rábeszélő erővel, üzleti tárgyalás, utasítások és egyeztetések, zsírtéglák és bálás macesz egy pincerekeszben,

fél kézzel fogja a kormányt, jobbra-balra dülöngélsz, kapaszkodsz a fogantyúba, térded a műszerfalhoz ütöd, messziről meglátja az olajfoltot, a legkisebb repedést, nagy sebességgel megközelíti, mintegy ráijeszt, hirtelen kivág oldalra, majd éles kanyarral vissza, a szomszéd sávokból spriccelnek szét az autók,

rodeóztok ki a városból, fel a hegyre a szerpentinre, talán egy szelepszapka kerül ki, átvág a záróvonalon, szemben a piros Suzuki sofőrjének a tekintete, csikorgó kerekek, nekivágódsz az ajtónak, a visszapillantóból látod, a Suzuki ferdén áll az úton, te kis köcsög, morogja kedvenc mellékszereplőd,

elhagyott házak, egymásra könyöklő fák, egyiknek az egész koronája hiányzik, ledobta magáról, úgy képezték ki az utat a faluban, árkokkal, kerítéssel, hogy csak a kijelölt irtáson lehessen parkolni, karszalagos férfi áll középen, áldozatra várva, kedvenc mellékszereplőd visszakanyarodik az útra,

a kocsmá ajtaján műanyagcsíkok, halk zene szól,
a szakállas a pultban engedi, hogy leparkoljatok,
feltéve, ha rendelték, málnaszörp, hosszúkávé,
wasabis mandula, a sarokban kihűlt kandalló áll,
fölötte a falon a szent korona gobelinbe álmodva,
suttogva szól a *Száguldás, Porsche, szerelem,*

macska somfordál elő, oldalán tenyérszőrhiány,
mozdulatlanul bámul, úgy dönt, nem kell tartani tőled,
kisétál a sziszegő napsütésbe, fizettek, elköszöntök,
kedvenc mellékszereplőd szerint ketten élnek a faluban,
pultos és parkolóőr, bajtársiasan elfelezik a hasznót,
szerszámokat és kannát vesztek elő a puttonyból,

felzúgnak a lombok, ahogy behatoltok a sűrűbe,
kedvenc mellékszereplőd kannát visz, te szerszámokat,
egy tövestül kifordult fa gyökerei közé föld tapad,
a földből virág nő, kedvenc mellékszereplőd megáll,
leparkoltok, megtapossátok az aljnövényzetet,
félrerdossátok a gallyakat, lukat ástok középre,

köpenyt vesz elő a táskájából, felveszi farmeringére,
megáll szemben, köszön, mintha most találkoznátok,
szertartásos arckifejezés, csukd le a szemed, mondja,
várd meg, hogy megérkezz, tisztán ejti ki a szavakat,
bár itt vagy, mondja, még nem érkezted meg,
bár megérkezted, valójában még nem vagy itt,

a frissen ásott luk köré vizet locsol a kannából,
valamit mormol, néz rád fátyolos tekintettel,
vonásai ellazulnak, kienged a görcsös pózból,
összepakol, nem törődik veled, búcsút int,
kiér az ösvényre, lopva visszanéz, szól a telefonja,
leteszi a kannát és a szerszámokat, valamit beszél,

nem érted, túl messze van, talán jelentést tesz,
beül majd a puttonyosba, kerülgeti a kátyúkat,
egy meggyötört fa csavarodva görbül föléd,
madár rikolt, bogárzümmögés, lombzúgás,
minden attól függ, mit értesz azon, hogy itt lenni,
és a nap a tépett égről miért tüzel a levelekre,

miért hull a völgyben kanyargó folyóra szürkület,
fagy rá az eső az ágra, nőnek össze a jégpáncél
szelvényei, mi moccan a csikorgó fehérségben,
miért roppan össze nagy robajjal az erdő,
benőtt zsebedben tasakkal nem emlékszel már,
ki hozott ide, ki a kedvenc mellékszereplőd.

Alföld, 2017/11.